

Győri Ítélőtábla mint másodfokú bíróság

Bf.I.107/2025/6.

A Győri Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2025. november 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt3 ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2025. július 2. napján kihirdetett 3.B.9/2025/32. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt3 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 8 (nyolc) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 8 (nyolc) évre súlyosítja.

A bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi, a vádlottat külön terhelő bűnügyi költség összege helyesen 380.332 (háromszáznolcvanezer-háromszázharminckettő) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Tatabányai Törvényszéken a Komárom-Esztergom Vármegyei Főügyészség NF.24/2024/34. számú vádirata alapján Terhelt3 vádlotton kívül Terhelt1 és Terhelt2 vádlottak ellen is folyt büntetőeljárás. Terhelt3 vádlott tekintetében az eljárás elkülönítésre került, míg Terhelt1 vádlottal szemben az elsőfokú bíróság 2025. június 20. napján kihirdetett 3.B.50/2025/14. szám alatti ítélete 2025. július 21. napján jogerőre emelkedett, Terhelt2 vádlottal szemben a Tatabányai Törvényszék 2025. június 20. napján kihirdetett 3.B.50/2025/14. számú ítélete a Győri Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Bf.I.97/2025/19.számú ítéletével 2025. november 4. napján emelkedett jogerőre.

[2] A Tatabányai Törvényszék 2025. július 2. napján kihirdetett 3.B.9/2025/32. szám alatti ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt3 vádlottat emberölés bűntettének kísérletében [Btk.160. § (1) bekezdés].

[3] Ezért Terhelt3 vádlottat 7 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat 612.405,-Ft kártérítés megfizetésére tanúl magánfél részére, míg az ezt meghaladó polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett még a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[4] A törvényszék ítélete ellen az ügyész a tényállás megalapozatlansága miatt, valamint a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője eltérő minősítésért és a büntetés enyhítése végett jelentett be jogorvoslati kérelmet.

[5] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.215/2025/2-I. szám alatti átiratában az ügyészi fellebbezést kizárólag a büntetés súlyosítása végett tartotta fenn, a vádlott és védője által eltérő minősítésért és a büntetés enyhítése végett bejelentett jogorvoslati kérelmeket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a felülbírálat terjedelme teljes körű. Rámutatott, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárás során a büntetőeljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, és ennek eredményeként teljeskörűen megalapozott tényállást állapított meg, az ügyészi fellebbezés tényállást érintő részét nem tartotta fenn. Álláspontja szerint a megalapozott tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont a vádlott bűnösségére, és nem tévedett a bűncselekmény minősítését illetően sem, azonban hangsúlyozta, hogy a vádlott szándéka tekintetében az ítélet [57] bekezdésében írtak sokkal inkább egy rögtönös, egyenes szándék meglétét támasztják alá a bíróság által megállapított eshetőleg szándék helyett.

[6] A büntetés kiszabása körében további súlyosító körülményként indítványozta értékelni a bűncselekmény következményét, amely a sértettnél maradandó fogyatékoságot eredményezett, valamint az enyhítő körülmények köréből mellőzni indítványozta a terhelt személyiségzavarát, lévén az a kóros elmeállapot szintjét nem éri el. Felhívta a figyelmet arra, hogy a kísérlet távoli jellegének enyhítő nyomatékát nagymértékben csökkentti, hogy a bűncselekmény eredményeként a sértettnél maradandó fogyatékoság alakult ki. Amellett érvelt, hogy ezen bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú ítéletben megállapított szabadságvesztés büntetés tartama nem áll arányban a bűncselekmény tényleges tárgyi súlyával, ezért annak lényeges súlyosítása indokolt. Az ítélet egyéb rendelkezéseivel egyetértett.

[7] Indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket akként bírálja el, hogy jelen ügyet az akkor még folyamatban lévő Bf.I.97/2025. számú üggyel egyesíteni rendelje, és az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy Terhelt3 vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetést és mellékbüntetést szabjon ki. Egyebekben az elsőfokú ítéletet - a jogi indokolás és a büntetés kiszabási körülmények korábban írt korrekcióját követően - hagyja helyben.

[8] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsődlegesen eltérő jogi minősítés, életveszélyt testi sértés büntette megállapítása, továbbá a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Utalt arra, hogy az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot tisztázásánál, annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre, avagy testi sértésre, illetőleg egészségsértésre irányult-e: jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége. Ennek körében fontosnak látta, hogy az eszköz, amivel védece a sértett sérülését okozhatta, Terhelt1 vádlott-társtól került a birtokába. Álláspontja szerint védece felfokozott idegállapotban volt, nem volt ideje, lehetősége arra, hogy átgondolja, felfogja azt, hogy az eszköz, amit azért nyomtak a kezébe, hogy azzal megvédje magát, akár súlyosabb sérülést is okozhatott volna, akár a sértett életének kioltására is alkalmas lehetett volna. A vádbeli események bemutatása és az eset körülményei álláspontja szerint azt támasztják alá, hogy védece tudata nem fogta át, hogy az eszközzel milyen sérülést okozhat, egyetlen gondolata

volt, hogy saját magát védje, eljessze a támadóját, szándéka kizárólag az önvédelemre terjedt ki. Vitatta, hogy az elsőfokú bíróság által a védenca eshetőleges ölési szándékát alátámasztó körülményekként hivatkozottak megalapoznák az elsőbírői minősítést.

[9] A védő a büntetéskiszabás körében felhozta, hogy az eszköz különös veszélyessége és a kitartó szándék nem értékelhető súlyosító körülményként, mert a bíróság erre is tekintettel minősítette súlyosabban a cselekményt, ezért ezen körülmény mellőzését kérte. Sérelmezte, hogy enyhítő körülményként nem került értékelésre az időmúlás, melynek nagyobb a nyomatéka, mivel védenca előzetes fogva tartásban volt. További enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy elmeműködésének sajátossága a bűncselekmény elkövetését megkönnyíthette, valamint azt, a pánikbetegségén túli egészségügyi helyzetét, amely szerint koraszülöttként, oxigénhiányosan született, a pszichés fejlődésének zavarát, a kognitív folyamatok működésének zavarát, alacsony növést, mint diagnosztizált betegségeit és azon körülményt is, amely alapján szociálisan rászorultnak minősül. Nem értett egyet az ügyészség azon hivatkozásával, miszerint a terhelt személyiségzavara nem értékelhető, mivel az a kóros elmeállapot szintjét nem éri el és nagyobb súllyal kérte figyelembe vinni a sértetti közrehatást is.

[10] Összességében elsődleges kérelme arra irányult, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból megfelelő jogi következtetést levonva állapítsa meg a minősítést, másodlagosan az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést enyhítse és az enyhítő körülmények nagy számára figyelemmel a törvényi minimumnál enyhébb büntetést szabjon ki vele szemben.

[11] A fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője fenntartotta a kiszabott büntetés súlyosításra irányuló indítványát és az átiratban írtakat. Felhívta a figyelmet arra, hogy a kapcsolódó büntetőügy jogerős befejezése miatt rögzült a tényállás, erre tekintettel ezen ítélet tényállását is helyesbíteni szükséges azzal, hogy nem a sértett és társasága lépett fel támadólag a vádlottal szemben. Hangsúlyozta, hogy Terhelt3 részéről semmiféle megbeszélés nem volt, a vádlott a menekülő sértett után ment, majd életveszélyes eszközzel bántalmazta őt. Rámutatott, hogy mely büntetéskiszabási körülmények miatt tartja enyhének a kiszabott büntetést. Továbbra is mellőzendőnek ítélte a vádlott személyiségzavarát, mivel a vádlott beszámítási képességét nem érintette, a cselekményt megakadályozó belső fékeket pedig a vádlott ittasága borította fel. Hangsúlyozta, hogy a kísérlet távoli voltának enyhítő nyomatéka - a maradandó fogyatékoság kialakulása miatt - csekély, míg a kísérlet enyhítő nyomatékát kioltja a vádlott egyenes szándéka. Mindezekre tekintettel indokoltnak találta a kiszabott szabadságvesztés súlyosítását.

[12] A vádlott védője változatlan formában fenntartotta a fellebbezését. A tényállást teljesnek és megalapozottnak találta a másik ügyben hozott jogerős ítélet alapján is, tekintettel arra, hogy a vádtól eltérő körülményeket a bíróság hosszas bizonyítás alapján állapította meg. A fellebbezésének írásbeli indokolásában felhozott - álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által nem értékelt - körülmények alapján kérte eltérő minősítés megállapítását. A büntetés enyhítésére irányuló kérelme körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem áll arányban az enyhítő körülményekkel. Amellett érvelt, hogy a vádlott személyiségzavara enyhítőként értékelendő és hangsúlyozta, hogy védenca életére kiható genetikai betegségben szenved. Mindezekre tekintettel másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[13] Terhelt3 vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatában bocsánatot kért a sértettől és családjától, valamint sajnálatát fejezte ki a történetek miatt.

[14] A fellebbezések irányára tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül a Be. 599. § szerinti nyilvános ülésen, melynek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását.

[15] Az eljárási szabályok vizsgálata körében az ítéltábla azt állapította meg, hogy nem történt olyan eljárási szabálysértés, amely az ítélet érdemi felülbírálatát gátolná. Az eljárása során a törvényszék abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, és olyan - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó – relatív eljárási szabályszegést sem észlelt az ítéltábla, amely másodfokon akadálya lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné. A törvényszék biztosította a védelem számára a tisztességes eljárás feltételeit, a vádlott és a védője szabadon élhetett kérdezői, észrevételezői, indítványtételi jogokkal.

[16] Az eredetileg három vádlott ellen indult büntetőeljárásban a vád előterjesztése után az elsőfokú bíróság előkészítő ülést határidőben kitűzte, melyen a vádlott nem tett váddal egyező beismerő nyilatkozatot, nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról. A törvényszék az ismeretlen helyen tartózkodó Terhelt1 I. r. vádlott és az előkészítő ülésen beismerő nyilatkozatot tevő és tárgyaláshoz való jogáról lemondó Terhelt2 II. r. vádlott ellen folyó büntetőeljárást elkülönítette Terhelt3 vádlott ellen folyamatban lévő eljárástól - velük szemben B.50/2025/14. szám alatt 2025. június 20. napján ítéletet hozott -, Terhelt3 vádlott esetében tárgyalást tűzött és bizonyítás felvételét követően hozott határozatot 2025. július2. napján.

[17] Ezen eljárási helyzet idézte elő az ügyész eljárási kifogását megalapozó helyzetet, mely szerint a sértetti közrehatás körében eltérő tényállás megállapítására került sor a Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak ügyében született B.50/2025/14. szám alatti ítéletben és a jelen felülbírálattal érintett ítéletben.

[18] A két ítéletben az eltérő tényállás megállapításának lehetőségét jelen esetben a büntetőeljárási törvény eljárást gyorsító szabályai alapozták meg. A bíróság először Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak ügyében hozott határozatot, a B.50/2025/14. szám alatti ítéletben a bíróság a tényállást az I. r. vádlott távollétében nyomozati beismerő nyilatkozatára, II. r. vádlott esetében az iratokkal alátámasztott váddal egyező beismerő nyilatkozatára alapította. I. r. vádlott esetében leszűkített bizonyítás, II. r. vádlott esetében pedig bizonyítás felvétele nélkül állapította meg a tényállást. A tényállás mindkét vádlott esetében váddal egyező megállapítást tartalmazott a tekintetben, hogy nem egyértelmű, hogy az eseménysor elején Terhelt3et bántalmazó férfi azonos tanú sértettel. Ehhez a tényálláshoz hozzáférni a

Bf.97/2025. szám alatt folyamatban volt másodfokú eljárásban sem lehetett, mert Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában az ítélet 2025. július 21. napján jogerőre emelkedett, Terhelt2 II. r. vádlott esetében pedig a Be. 591. § (2) bekezdés a) pont alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mely tényállás a megállapításakor a rendelkezésre álló adatokkal alátámasztott volt. Terhelt3 vádlott esetében teljeskörű bizonyítás felvételét követően, mérlegeléssel állapította meg a bíróság a tényállást, mely a sértetti közrehatás tekintetében eltérő megállapítást tartalmazott, mégpedig azt, hogy megállapította az elsőfokú bíróság, hogy tanú1 volt a fehér kabátos férfi, aki korábban bántalmazta Terhelt3 vádlottat.

[19] A helyes mérlegeléssel megállapított tényállás módosítására pusztán azért, mert az egyes részében eltér a korábban jogerőre emelkedett B.50/2025/14. számú ítéleti tényállástól, az ítéltábla nem látott törvényes lehetőséget. Az ilyen helyzetek a későbbiekben lefolytatott perújítási eljárásban orvosolhatók.

[20] Terhelt3 vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítást folytatott le, melynek során kihallgatta a vádlottat, kihallgatta tanú1 sértett tanút, tanú2, tanú3 tanút, ismertette Terhelt1 és Terhelt2 volt vádlott-társak gyanúsított és vádlotti vallomásait, az igazságügyi orvosszakértői véleményt és kiegészítő pszichiáter szakértői véleményt, a tárgyaláson meg is hallatta az igazságügyi orvosszakértőt, továbbá ismertette a releváns egyéb okirati bizonyítékokat is, ekként az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokra feltárta.

[21] A törvényszék ítéletének indokolásában részletesen bemutatta a vádlotti védekezésnek a lényegét, a tanúk vallomásait, az igazságügyi orvosszakértői véleményeket, az igazságügy elmeszakértői véleményt és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékként figyelembe vehető iratokat. A törvényszék a tényállás megalapozott megállapításához szükséges bizonyítékokat beszerezte, a bizonyítékok értékelésének menetéről, a rendelkezésre álló bizonyítékok elfogadásának okairól, logikájáról megfelelően számot adott. A vádlott már a sérülés okozásának a szándékát is tagadta, számonkérési célzattal magyarázta azt, hogy a neki korábban sérelmet okozó srác keresésére indultak, majd miután később volt köztük egy szóváltás, harmadik találkozásra már egy bárdal suhintó mozdulatokat téve rá akart ijeszteni a sértettre, meg akarta félemlíteni és véletlenül kétszer megütötte a kezét. Megindokolta, miért vetette el a fenti védekezést és a tényállást miért a sértett, a többi tanú és a vádlott-társai egybehangzó nyilatkozataira alapította. A törvényszék bizonyítékértékelő tevékenysége teljeskörű, logikai hibáktól mentes, nem tartalmaz téves következtetéseket, megállapításokat, a tényállás rögzíti mindazokat a tényeket, adatokat, körülményeket, amelyek a vádlott büntetőjogi felelősségének megítélésénél relevanciával bírnak.

[22] Ekként az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a Be. 592. § (1) bekezdés a) és b), valamint (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, a tényállás a bizonyítás anyagának megfelelő, ilyen módon az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[23] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére és a terhére megállapított bűncselekményt is törvényesen nevezte meg és

helyes a bűncselekmény minősítése is. A védelem enyhébb minősítés megállapítására irányuló fellebbezése nem foghatott helyt az alábbiak miatt.

[24] Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013 Büntető Jogegységi határozat iránymutatásai alapján az elsőfokú bíróság számba vette azokat a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőket, melyekből az emberölésre, illetőleg a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra lehet következtetni.

[25] Ezen tárgyi és alanyi körülmények helyes értelmezésével jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlott szándéka nem testi sértés okozására, hanem a sértett életének kioltására irányult. Ugyanakkor a tárgyi és alanyi tényezők vizsgálata egyben abba az irányba mutat, hogy a vádlott nem eshetőleges, hanem egyenes szándékkal követte el az emberölés büntetnének kísérletét. A vádlott kedvezőtlen személyiségjegyei mellett ittas állapotban is volt, ez utóbbi állapotából is adódóan dühös, és felindult volt a sértett bántalmazásának megkezdésekor. Az elsőfokú bíróság által feltárt körülmények azt alapozzák meg, hogy a vádlott ott és abban a pillanatban kívánta a sértett halálát.

[26] Nem feledkezhettünk meg arról a körülményről sem, hogy Terhelt1 és Terhelt2 terhelteknek kellett közbeavatkozni azért, hogy Terhelt3 vádlott ölési cselekménye csak kísérleti szakban maradjon.

[27] Az eljárás során az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt teljeskörűen feltárta.

[28] Az ítéltábla további súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlotti magatartás a sértettnek maradandó fogyatékoságát okozott. Ezen körülmény pedig a kísérlet távoli jellegének nyomatékát kisebbíti.

[29] Az ítéltábla mellőzte az enyhítő körülmények köréből a vádlott személyiségzavarát, tekintettel arra, hogy az nem érte el az elmebetegség súlyosságát.

[30] Az igazságügyi pszichiáter szakértő nem vitatott megállapításai szerint a vádlott kissé izgatott, nyugtalan, labilis, feszültséggel jellemzett személyiségszerkezetű személy, aki az alkohol hatására még felfokozottabb állapotba került. A terhére rótt cselekménysor a rendelkezésre álló vallomások alapján az ítéltábla álláspontja szerint az elfogyasztott alkoholnak és nem a vádlott személyiségzavarának volt betudható.

[31] A büntetés célja a Btk. 79. § értelmében a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A joghátrány meghatározása során azonban a büntetés ezen generális és speciális céljai mellett figyelemmel kell lenni a büntetéskiszabás egyéb szempontjaira is, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, az elkövető társadalomra veszélyességére, a fokozatosság elvére és a tettarányos büntetéskiszabás követelményére is.

[32] Összességében a feltárt büntetéskiszabási körülmények alapján megállapítható, hogy a súlyosító körülmények mind számukban, mind nyomatékukban jelentősen meghaladják az enyhítő körülményeket.

[33] A feltárt büntetési tényezők mellett az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a törvényszék által kiszabott joghátrány a cselekmény konkrét tárgyi súlya, annak maradandó fogyatékosságot eredményező volta miatt enyhe.

[34] A büntetési tételkeret alsó határát jobban meghaladó, a középértékhez jobban közelítő 8 év tartamban meghatározott szabadságvesztés és ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kellően tükrözi az elkövetett cselekmény konkrét tárgyi súlyát és a bűnösség fokát, megfelelően szolgálja mind a generális, mind a speciális büntetési célokat; ezért az ítéltábla a vádlottal szemben meghatározott fő és mellékbüntetést ennek megfelelően súlyosította.

[35] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározása és annak megállapítása, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra, törvényes.

[36] Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgykörébe tartozó rendelkezések a bűnügyi költség körében hozott döntést leszámítva törvényesek voltak.

[37] A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a 183.052 Ft bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére kötelező rendelkezése (amiből egyébként hiányzik, hogy kivel kell a vádlottnak egyetemlegesen megfizetnie) a két igazságügyi orvosszakértői díjról tartalmaz döntést. Az első 2024. január 9. napján kelt igazságügyi orvosszakértői vélemény díja 91.526,-Ft, míg a második 2024. április 29. napján kelt kiegészítő igazságügyi orvosszakértői vélemény díja ugyancsak 91.526,-Ft, mindkét költség tanúl sértettet ért sérülések kapcsán merült fel. Terhelt1 és Terhelt2 II. r. vádlottak bűnsegédei voltak a súlyos testi sértésnek, ezek a költségek azonban kifejezetten nem őket érintették, hanem vádlott-társuk Terhelt3 érdekkörébe eső költségek voltak. Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Bf.I.97/2025/19. számú 2025. november 4. napján emelkedett ítéletében Terhelt2 II. r. vádlottat ezen költségek egyetemleges megfizetésére kötelező rendelkezését az mellőzte. Az ítéltábla a 183.052,-Ft bűnügyi költség megfizetésére is Terhelt3 vádlottat kötelezte a Be. 574. § (1) és (2) bekezdésre figyelemmel, így megállapította, hogy összesen 380.332,-Ft bűnügyi költség megfizetésére köteles.

[38] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat a másodfokú bíróság határozata nem érintette.

[39] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtaknak megfelelően megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2025. november 4.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k. Szalainé dr. Joánovits Krisztina s.k. Dr. Élő András s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2025. július 2. napján kihirdetett 3.B.9/2025/32. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. november 4.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.

a tanács elnöke